

“Faust’ ha estat difícil i enriquidor”

Simó Andreu (Sa Pobla, 1941) és un actor de cinema conegut especialment per la seva abundant obra dels anys setanta. Ara, en la maduresa professional i vital, ha triomfat en el teatre amb el 'Faust' de Villalonga.

Un actor de cine com vostè com arriba a tenir la possibilitat de fer Faust a Mallorca?

—Senzillament perquè en Pere Noguera [director del Teatre Principal] me'n parlà i jo m'hi vaig interessar tot d'una. Va ser així de senzill.

—Vostè havia fet teatre en català, abans?

—D'al·lot. Més tard, ara deu fer uns setze anys, vaig fer una obra amb en Xesc Forteza que es deia *Ell, el diputat i s'altre*.

—Vostè és un actor poliglòt.

—[riu] Sí, interpret en anglès, italià, francès, castellà i català. Òbviament, i si ho diu perquè no havia treballat molt en català, ja entendre que essent capaç d'interpretar en anglès, seria un pecat no poder interpretar en català!

—Vostè parteix de Mallorca als 18 anys, l'any 1959, en direcció a Madrid cercant fama i fortuna.

—Home, fortuna sí, però fama... Jo vaig partir a fer feina de qualsevol cosa. Pensava que el teatre o el cine podria anar-me bé, pensava que servia, però va ser una mica per casualitat.

—Però tot d'una ja apareix fent cine?

—Sí, és vera. Vaig tenir una gran sort. Un dia vaig anar de visita a un rodatge, i vaig sortir amb un contracte per actuar. Era un paper molt petit. El cas és que hi havia un representant que em va veure fent les proves pel paper petit i em va contractar per fer una altra pel·lícula, la primera comèdia d'Alfonso Paso que es feia al cine, a Barcelona. En un parell de dies vaig passar d'anar de visita a uns estudis a fer dos papers, un a Barcelona i un altre a Madrid.

—Entre 1959 i 1962 no para.

—Vaig fer cinc o sis pel·lícules en tres anys.

—I llavors és quan es forja la imatge de galant...

—Sí, bé... això de galant ho dona l'edat. Jo no era guapo, ni era ros —que era la moda—, però en fi...

—El 1964 vostè roda amb François Villiers Un balcón sobre el infierno.

—Necessitaven un galant espanyol, però que parlés francès i mira, allà era jo.

—Va ser de resultes d'això que se'n va a viure a París durant sis anys?

—No exactament. Va ser per una altra pel·lícula que va anar a Cannes. Un membre del jurat es fixà en mi

i em va contractar per anar a París. Allà vaig estar uns sis anys, però anava i venia, de París a Barcelona, a Madrid... en aquell temps vaig rodar amb Jordi Grau. Era un moviment continu.

—I arribam als setanta

—Què és quan faig més pel·lícules, sí...

—Com recorda aquell boom del cine?

—N'hi havia de tota casta. A principis dels setanta la censura era encara bastant dura. Et contaré una anècdota. En una pel·lícula, que es deia *Separación matrimonial* l'argument anava d'un home que enganyava la dona; aquesta, cansada, decideix fer el mateix. Doncs la censura no ho va permetre i s'hagué de canviar el final, fent que la dona matàs la darrera amant de l'home. Ho trobaven més ètic...

—I després ve el destape.

—Sí, que va ser fins i tot abans de

la mort de Franco. Jo no en vaig fer moltes d'aquestes. Sobretot em vaig dedicar a cine d'entreteniment, de consum, de temàtica que podríem dir *thriller*.

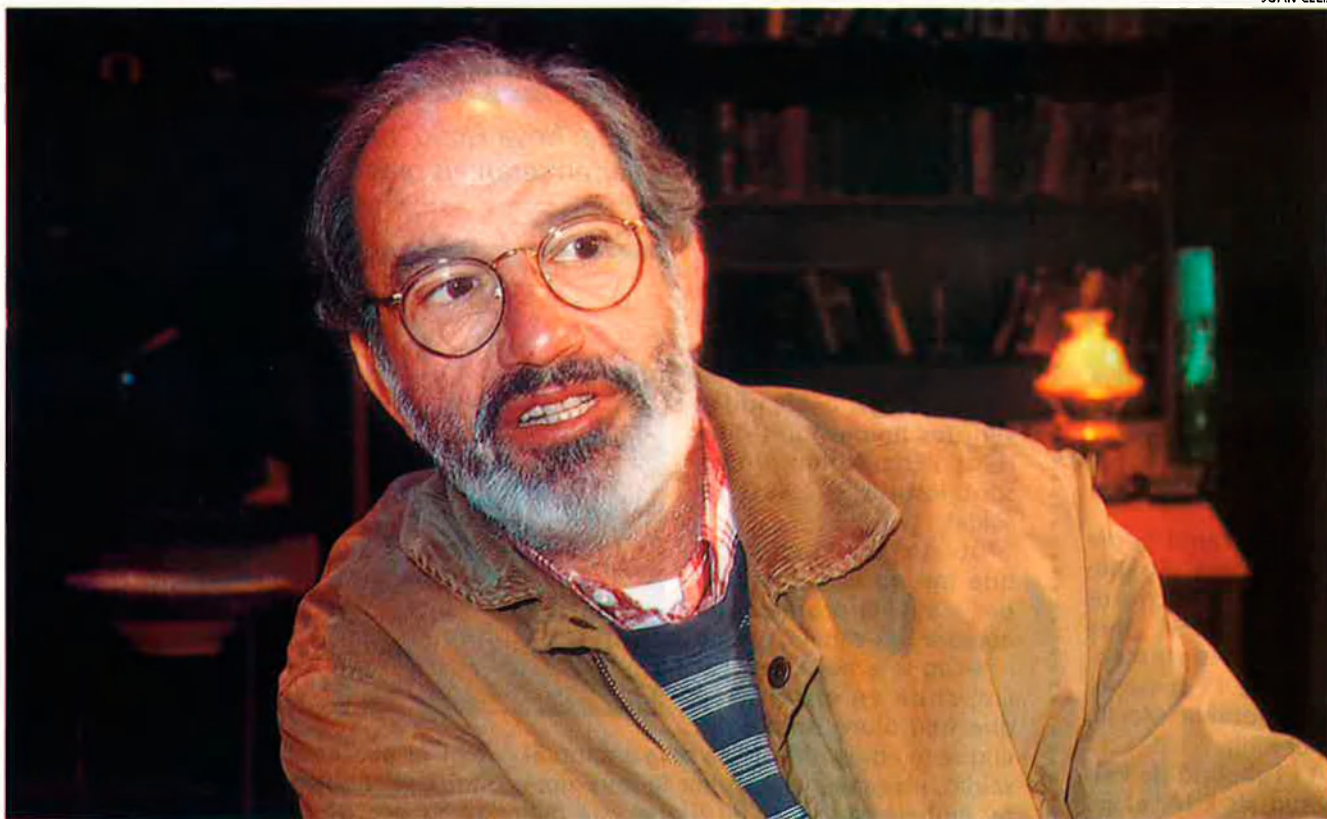
—I westerns.

—En vaig fer pocs, un amb en Lee Van Cleef.

—Quina opinió li mereix el fenomen de l'spaguetti western?

—La veritat és que els que jo vaig fer eren molt dolents. N'hi havia de molts tipus, però en general eren molt diferents als que feien els americans. Sorprenien molt, sobretot els de Leone, on hi havia deu mil

“Temia que no vengués molta gent al teatre, però m'ha sorprès el fet que cada dia hem omplert almenys el pati de butaques. Però al principi em feia por. Crec que la gent s'ha distret molt.”

morts... se'n reia de tot. Però jo, ja dic, no en vaig fer quasi d'*spaguetti westerns*. Feia més els de gust americà, amb Van Cleef, Gina Lollobrigida.

—*Vostè no ha fet el salt a Amèrica.*

—No, perquè la veritat és que feia sis, set o vuit pel·lícules cada any i quan fas tanta feina... doncs ni m'ho plantejava. A més els papers a les produccions americanes sempre eren per a fer d'hispanic, i per això ja venien a rodar a Europa i quan havien de contractar algun espanyol o era jo o era Fernando Rey.

—*Quantes pel·lícules ha rodat?*

—No ho sé. Potser unes vuitanta o més.

—*Amb quantes se'n queda?*

—Amb cinc o sis que realment són bones pel·lícules. I n'estic orgullós.

—*Es feien moltes pel·lícules cada any?*

—Un any es feren fins a dues-centes pel·lícules... Jo en vaig rodar una en tres dies, amb un director que estava completament transtornat i que feia les pel·lícules de tres en tres. La meua es deia una cosa com *La noche de los vampiros*, amb na Maria Salerno, la de *Simplemente María*. Sortosament i gràcies a déu no es va estrenar.

—*Tenien sortida tantes pel·lícules?*

—No. Es feien perquè tenien ajudes del Ministeri. Interessava tenir ocupada com més gent millor. El personal estava sobrevalorat. La conclusió va ser que la majoria estaven molt mal fetes tècnicament. El sistema industrial, quan desapareix el règim, s'enfonsa perquè no responia a la realitat, era una aberració. Hi havia gent que produïa una pel·lícula amb deu milions de subvenció, n'hi costava sis i, per tant, ja

n'havia guanyat quatre i poc li importava com quedava ni si s'estrenava.

—*I els darrers anys fins ara?*

—Continuo fent cine... però ara ja no som el galant que era i bé, no m'ha preocupat mai. Jo no som dels qui surten molt i viuen del món dels grupets. Som un solitari. El que passa és que ara faig el paper que em correspon.

—*Sempre cine.*

—Sempre.

—*I el Faust?*

—És un parèntesi que no ha estat fàcil. Difícil i enriquidor. El muntatge ha estat discutible —si bé no massa discutit— i en general crec que ha estat una gran experiència... Jo temia que no vengués molta gent, però m'ha sorprès el fet que cada dia hem omplert almenys el pati de butaques. Però al principi em feia por.

—*Per què?*

—Pel futbol, per la televisió, perquè podria semblar una obra difícil per al públic... però no. Crec que la gent s'ha distret molt, segurament perquè Villalonga parla de coses molt serioses, però ho fa amb un llenguatge molt natural.

—*Faust pot significar guanyar Simó Andreu per al teatre?*

—No. *Faust* ha estat un parèntesi dins la meua vida que està muntada en funció del cine. Ara, jo crec que no hi ha actors de cine o de teatre, sinó únicament actors. Per això, qui sap...

"Això de ser galant ho dona l'edat. Jo no era guapo ni ros —que era la moda— però en fi..."

Miquel Payeras